

LLAVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIÓ

Trimestre. Ptas. 1'00
Un nombre. " 0'20

Nombre 7.—4 de Octubre 1908.

Redacció y Administració
Plassa d'en Perplnyá, 4.—Granollers.

Obra nova

DRAMA D'EN

Preu: 2 pessetas.

LLARS APAGADAS

J. VIDAL Y JUMBERT

De venda: Feliu Estaper, Sumeras, 2.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá PLAZA DE LA CORONA, 5
GRANOLLERS

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
GRANOLLERS.

TALLER DE MARMOLISTERÍA Y ESCULTURA DE PIEDRA

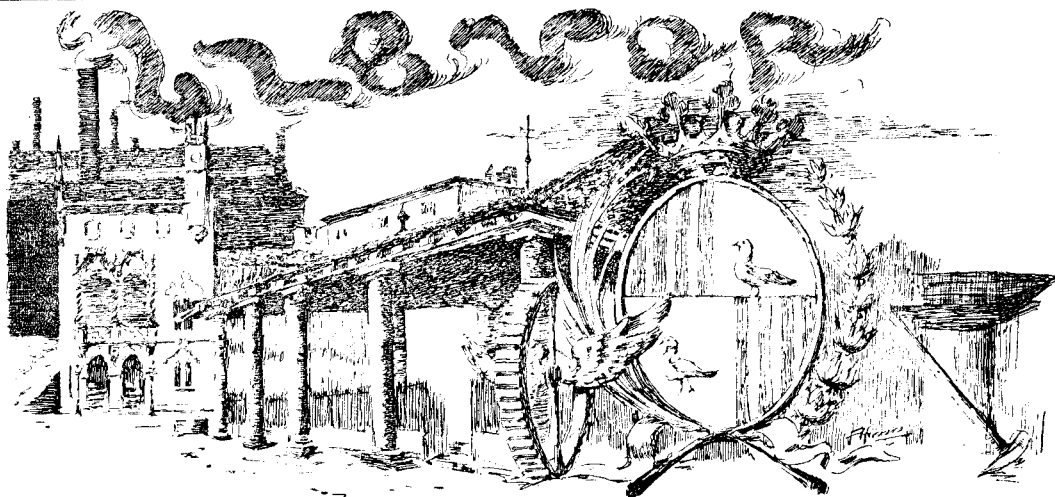
DE

Aniceto Verdú

...: CALLE DE PRIM, 98: ...

...: GRANOLLERS: ...

Especialidad en lápidas mortuorias.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu.

El problema de l'aviació progressa am tanta rapidés, que ja no hi cap dupte, ni res hi ha depoguer pera deturarlo en la marxa triunfadora.

L'Europa s'en ocupe seriament, fins al estrem de que en totes les Nacions hi ha qui, am mes ó menys secret, per iniciativa propie ó per encàrrec dels governs, construeix aparells d'aviació am la mira de ser les primeres en aprofitarse de la supremacia que sobre les demás ha de tenir, necessariament la que primer puga conquistar els aires creuantlos am tal sistema de Navegació.

Que él dia, i aquest no es lluny, que del tot quedi resolt aquest problema, sufrirá un radical cambi d'esser el mon, no hi pot cabre 'l dupte, i pera compendro bé, cal no mes fixarse am les llargues distancies, que'n poques hores se podran recorrer, sens obstacles ni entorpirimens.

Les velocitats dels trens rápits d'avui, que'ns he semblan ecsestivas serán res, comparadas am les d'aquestos aucells gegantins

Pera fersen una idea justa cal compararles am les diferencies que hi han avui entre un tren rápit i un tren de carga.

Fa pocs dies, i aixó es lo que'm sucjereixen tals obtimismes, la Norte americana Miss. Wilbur Wright, germana de Mr. Orville Wright, els dos entusiastes i de temps dedicats al estudi de la avegació per lo pesat que l'aire va fer proves am lo seu "aeroplá," á Ginebra, deixant marevellat al public que les presenciaba.

Una hora trenta un minuts i vinticinco segons durá la seva volada, recorreguent xaxanta sis kilometres i siscens metres pels aires, maniobran en totes direccions am mes facilitat que en quansevulga altre máquina per terra; pujava á voluntat del pilot á gran alturas i baixabe fins á tocar terra; perseguia als aucells fins á agafarlos i utilitzaba 'l vent ó marxava en contra del mateix pro tot d'una manera tant facile i am tante senzillesa, que com ja he dit, deixá boca-badats als espectadors, de tal manera, que obsesionats al acabar ses esperiments Miss. Wright, li feren una delirant ovació.

Vegis donchs, per lo transcrit, com no vaig equivocacat am mes optimismes, fent recalcar de pas, que á Espanya, per ara, no podem contarnos entre'ls que'ns preocupem del pervindre, ja que'l pervindre es de l'avegació.

Aquí, am tot i haverhi un Barceloní, que ja, cuant casi ningú s'en preocupaba i's veie tant fosc que no trobaban manera de fer llum, exposá'l poblema clar i net i am termes que demostraren sa compa-tencie i mes ho demostren en l'estat present per veures en absolut confirmats pe'ls esperiments que al extranger, l'un empeny al altre.

De mes á mes, i pera ensenyar la part prácticue, en aquell mateix temps en que teóricament ho esposabe ho demostrá prácticament fent proves, en públic, i am magnífic resultats, am sa máquine voladora movent grant revolt empro, que fou mo mentani ja que apesar dels bons resultats, tothom se feu l'incredol assemblantlos un imposible per mes que ho pallessin, i que avuy, am tot i venirli á dar la rahó els nous avenços, ningú tampoc se mou i'ns trova-rem, com molt be diu lo senyor Guandó, que aquest es el nom de l'inventor catalá. que puguent esser els primers en dominar pe ls aires quedarem ressegats á últim terme, deixant demostrat, de paç, i una ve gada mes, que sempre han de ser els de fora casa quins han de treurens l'ensopi-ment, que sembla mal de rassa, essent la vritat, que nosaltres, si's protegís al talent i's fes quelcom que estimulés al inventor, hauriem de ser i forem, per que'n altres ocasions ha quedat demostrat, per exemple ab els sub-marins, els capdeventers.

*
* *

Per fi, Al-lemanya, s'ha decidit á dar una contestació á la nota franc-espanyola, que fa referencie al regoneixament de Mulei-Hafid, com á Soldá del Marroch.

Tots els pessimismes dels diplomatics, quins, per la tardança en la contestació, no dormien tranquils, ja que ovirava, nu vols que amenassaven am la Pau d'Europa, han quedat devanescuts, ja que am tal contestació, Al-lemanya ha demostrat que's amiga de la Pau i si be am rodejos, propis de la diplomacie, lo cert es, que ha dat la conformitat á lo exposat en dita nota que's ara com ara lo essencial.

Tením doncs que Abd-El-Aziz, queda destronat, essent lo verdader Soldá del Marroc, Mulei Hafid qui, am la promesa solemne d'acceptar l'Acta d'Algeciras que-dará regonegut, com a tal, per las poten-cies.

*
* *

A Odessa (Russia) si ha desarrollat am carácter alarmans el cólera essentne inva-dits per tant terrible assot casi tots els ports del mar Azof.

Els governs de las Nacions, veient la gravetat del cas han pres mides pera as-segurar, en lo possible, de que no fassi presa en ses respectius Estats, declarant com á primera providencie, de proceden-cie bruta á tots els barcos procedents de cuansevulga dels ports Russos.

Tota precaució resulta poque, cuant se tracta d'una peste com el cólera que's propaga i desarrolla am una rapides que es-panta i quines consecucencies son en extrem dolorosas per lo funestes que resultan per el poble que te la desgracie de ser blanc de tant terrible assot.

Deu tenir-se en compte pera comprendre el perquè de lo facilmente que's propaga, que son les mosques i'ls mosquits uns dels principals agens propagadors.

Les aigües potables també influeixen, pro molt, en son desenvolupament, ara i sempre cuant de la salut pública's tracta, l'higiene, tant general com particular, es el millor preventiu que la ciència recomana, a quin efecte, per lo que a Espanya atany, el ministre de la Governació ha recordat á las autoritats provincials i municipals i als funcionaris de Sanitat, metjes i demás interessats, la necessitat, com a mida preventiva, de que dongan compliment estricte á las disposicions vigents relatives a higiene i sanitat públiques.

* * *

Fa pocs dies, fou detingut á Nova York un elegant *esportman* anomenat Merbert Clark acusat d'haver encendit un edifici propietat d'un de ses amics al efecte d'esborrar tota senyal d'un robo per éll efectuat.

Aquest subjecte era tingut en gran estima entre l'alta societat neoyorkina, per son tracte correcte, fine educació, elegant en el vestir, amable en extrem i dotat d'una conversació ameníssime, que captivava, dan per resultat, que sa presencia fos sollicitada en tots els balls aont hi concorrien les mes riques herevas essent el preferit ballador d'aquestes, per tots conceptes hermoses senyoretas, quines, cubertes de riques joies eren camp abonat pera exercir sa industrie el modern Raffles, ja que en acabada la feste, sempre, quiscunne de les concurrentes, se trobava á faltar alguna de les precioses i valioses joies am les que feie resaltar, mes i mes, sa bellesa.

De nits disfregat convenientment de respectable senyor, operaba sol i provist de claus d'aluminic, molt ben fetes, feie presa en la casa aont i tenie preparat i calculat el robo.

Preguntat algun cop en els salons per éll frequentats per que'n cuestions amoroses s'hi mostraba fret i'l perque no's casaba, contestaba sempre dient que estaba dominat per una passió que li'n omplena va tota l'ánime, pero, com es natural, mai deixaba entreveurer que la tal passió fos el robo.

Mai, que se sápiegue, ningú havia sospitat d'éll en els multiples robos portats á cap, essent avui per avui, el tema obligat en les conversacions, no parlantse d'altre cosa en Nova York.

Que cuant una passió domine en absolut no hi ha manera de desfersen, es cosa que no te dupte i'l rescent cas explicat n'es una palpable confirmació

FRANCESC BASSAS I PALAUS.

Clases de lenguaje

Es el lenguaje colección de signos de que se sirve el hombre para expresar su pensamiento y comunicarse con sus semejantes.

La naturaleza del signo determina la clase de lenguaje, y estas pueden clasificarse según se considere el signo respecto á su naturaleza, ó según la conexión que tenga con el pensamiento.

En el primer concepto, figuran los signos percibidos por medio del tacto, de la vista y del oído, ó sea, el lenguaje del oído, el de la vista y el del tacto.

Sirve este último para educar á los ciegos-sordomudos, y para las relaciones de cortesía y amistad, y forman parte de esta clase el apretón de manos, los besos, etcétera.

Usan el lenguaje de la vista los niños, los salvajes, los pueblos primitivos y los pueblos meridionales. No pueden prescindir del mismo los oradores. En la antigüedad, principalmente en Grecia y Roma, tenía suma importancia. Sirve á los sordos-mudos para comunicarse con los demás hombres (: cada gesto representa una letra de nuestro alfabeto,) y para comunicarse entre ellos (: cada gesto representa una idea.) Suple en algunos pueblos salvajes y primitivos las deficiencias de su lenguaje hablado. Los indios kiawakashaia son maestros consumados en el arte de transmitir el pensamiento por medio de señas. Los comanches y otras tribus vecinas, cada palabra la acompañan de un signo manual. Los pieles rojas de las montañas Roqueñas, casi siempre se entienden por medios de signos visibles. Es muy penoso para los bosjmanos sostener una conversación á obscuras: necesitan luz para ver los signos gesticulativos con que acompañan á las palabras. Háblase en la América del Norte un dialecto, el chinuck, que, según el signo que acompaña á la palabra, varía ésta de significado.

El lenguaje del tacto y el visible resultan deficientes. Expresa el primero sólo ideas vagas. El visible no puede usarse á obscuras, ni es tan rápido como muchas veces sería conveniente; pero impresioná á veces tanto como la palabra y expresa con claridad buena parte de los hechos sensitivos.

Lenguaje por excelencia unicamente puede llamarse al del oído, ó, mejor dicho, de la palabra. Ha tenido, y tiene, diversas formas, propias de una raza ó pueblo. Estas formas constituyen las lenguas.

Huelga demostrar la superioridad de esta clase sobre las demás. La voz lo mismo se oye con luz que á obscuras. Despierta el sonido la atención, y con la variedad de los mismos y sus combinaciones y la rapidez que unos á otros se suceden, dispone el hombre del más perfecto elemento para mejor expresar sus hechos psicológicos.

Considerado el signo desde el punto de vista de su conexión con el pensamiento, nos hallamos con dos clases de lenguaje: el natural y el artificial ó convencional.

Natural es el lenguaje que se compone de signos completamente naturales. Esta clase de lenguaje, en virtud de una conexión natural, nos sugiere directamente la cosa significada. Deben ser estos

signos la expresión involuntaria, inconsciente, de hechos psicológicos. A la misma, pertenecen los movimientos de la fisonomía, los gestos, la risa, las lágrimas. Llámase también á esta clase de lenguaje emocional y sintético: emocional, porque no puede expresar sino sentimientos y emociones; sintético, porque no puede expresar el pensamiento y las ideas abstractas, y para dar á conocer el sentimiento lo ha de hacer en globo: no puede ni analizarlo ni menos detallarlo. Son estos signos, á lo menos en su origen, producidos sin reflexión, y alguna vez sin quererlo, como sucede al enrojecer ó palidecer. No puede dar á conocer este lenguaje la naturaleza propia del pensamiento, pero sí la del sentimiento, y de una manera admirable. Cuando el sentimiento acompaña al pensamiento no sólo le da forma, relieve, luz, matices, sino que lo hace de un modo muy interesante. Llega á exteriorizar admirablemente la seguridad ó indecisión del pensamiento con todas sus gradaciones. Presta vida á la palabra y ésta por eso sin duda, va siempre acompañada del lenguaje natural. A la vida prestada, débese que el lenguaje oral para conmovir, persuadir, entusiasmar, atraer, sea superior al escrito. Sin auxilio del lenguaje natural, ni la oratoria se impondría, ni la conversación tendría tantos encantos.

En el lenguaje artificial, los signos, por medio de una conexión convencionalmente establecida, nos sugieren las cosas significadas. Para entenderlo ha de conocerse previamente la forma de convención. Pertenecen á esta clase: el movimiento de los dedos que para expresar su pensamiento ejecuta el sordomudo; los signos usados en las estaciones para indicar si está ó no libre la vía; los de que se sirve la química, las matemáticas, la escritura telegráfica y la escritura propia

El hombre, pues, no tiene unicamente á su disposición la palabra, (no clasificada ni como natural ni como convencional por participar de ambas á la vez,) sino diversas clases de lenguaje ó varios medios para comunicarse con los demás.

J. VIDAL Y JUMBERT.

DESENGAÑO

La mujer ideal que dibujaba
mi pensamiento amante en escultura
en el baile la ví: Dulce ventura
fué el hallar la belleza que soñaba.

En un palco, entre amigos, disfrutaba
del placer y miraba con ternura
al angel tutelar, cuya hermosura,
de los míos sus ojos no apartaba.

Dije;—Amigos, mi goce es verdadero;
á ofrecer voy mi brazo á una bella,
y hacer mio su amor si no se niega.

Crucé por el salón; llegué hasta ella,
y dijo una señora;—caballero,
esta pobre infeliz es coja y ciega

D. DAVÍ Y GÜELL.

NOVELA

CERCANT LA FOSSA.

Eren captayres.

Ell, tenia cinquanta anys; ella, cuaranta; ell, era
cox; ella, era bórnia.

Feya poch temps que's coneixien: Un cap al tart,
quan la llum crepuscolar dorava les siluetes de les
montanyes altes, varen concórrer per diferenta vía
a un encreuament dels seus camins, y varen estar
uns moments tot dubitosos del nou viarany que em-
prenerien.... Y sense dir-se encara una paraula, sen-
se una mirada de salutació ni cortesia, ell va seguir
darrera d'ella quan aquesta reprengué la caminada.

Una hora.. dugues... tres... sempre la petja d'ell
casi atrapant la petja d'ella, tots dos el cap baix, els
muscles encongits de pés del sarró propi, y ab com-
plerta indiferencia l'un per l'altre.

Després ella's va parar: va escoltar atentament
el murmull d'un proper regueró d'aygua, y desviant-
se del camí s'hi va atansar. L'aigua sortia de la
penya viva, mes tant mancada de forsa, que regali-
mava per la pedra, y, per lo tant, sense oferir-se en
rajolí per poguer-la beure ab complacencia.

Ab el clot de la má ne va copsar alguna ambosta.

Y, quan més ávida d'ella com més l'anáva fruint,
s'entregava al plaer sanítós de gustar-la a petítos
glops, sentí la veu d'aquell desconegut al seu da-
rrera, que l'havía seguida an el revolt del seu camí.

—Voléu el meu rusclot, mestressa? Podréu beur-
hi més bé....

Ella, mirant-lo ficso, ab mirada indiferenta, diva-
gant perduda, li agafá el rusclot que li ofería, l'om-
plená fins al curull, y, apoch, apoch, el va buydar.

Ja satisfeta, li va tornar el rústech beyre tota son-
risenta de gratitut y benestar; més a pesar de qui
hauría volgut oferir-li, en paga, una visió de dóna
bella remerciant un bell favor, tantsols ensajá una
ganyota barbre, una mueca disforme de ser essec-
sual, incoerent, estúpit.

Allavors éll s'apropá a la font, aixencarrá les ca-
mes per entre quines s'hi escorría el regueró, y apli-
cá ensemps el rusclot a la deu y els llabis, xarru-
pant l'aigua que hi gotellava a dintre.

La dóna, encuriosida de mirar-lo com bevía, se
deturá al costat d'ell, y sense donar-sen compte l'es-
perá a que s'hagués ben saciat, per recullir el sach,
carregar-sei á la espatlla, y tonar a rependre'l seu
camí.

Ell la imitá; y ja allavores, ben conscient de la
presencia d'ella, se li posá al costat ab la mateixa
indiferencia ab que avans l'havía seguida dugues,
tres hores, sense ficсар-s'hi més qu'ab un arbre del
camí.

—Anèu molt lluny, mestressa?

— Oh, m'es igual; no ho sé allá ahont vaig.

—No teniu llar?

— Llar? no; tampoch la necessito: allá aont finch
fret, allí m'escalfo.

— Sou soia?

— Sola del tot: ja fa quinze anys....

Y prompté s'entengueren; eren vianants 'eterns
d'inconeguda ruta, qui inconscientment anaven se-
guint fins al extrém: veyen un horitzó llunyá, y l'em-
prenien coratjosament fins assolir-lo, per veure des-
de allí l'altre més lluny, y després l'altre, y l'altre
sempre.....

Era l'únich ideal: un ideal de vagamont torsut, ab
la déria ficса, de volguer-los esclavitzar sota'ls
seus peus. Y mentres hi posaven tot el cor, y hi fic-
saven tota l'ànima, y hi concretaven fins la pensa,

tot el ser s'anava buydant d'humanitat, y ni tenien afectes, ni dolors, ni plaers... ni sentiments, ni actes.

Anaven vegetant en llibertat: durant el jorn, caminaven; si s'esqueyen a creuar algú poble, pidolaven almoyna; si no s'arraceraven en alguna masia a recaptar un mos de pa y un lloch a la pallaça.

No feyen temps en lloch; tampoch els hi haurien volgut: la seva presencia fastigosa y'l seu tracte adustament inculte, els apartava de les demès persones ab certa fruició íntima per part d'ells, ja que's creyen molt més lliures.

El destí'ls va escoltar: y durant la devallada pel mateix camí, y durant el repós benfactor dessota un marge fastuós de verts, y flayres, quan un parlava de la seva vida y dels seus epíssodis vulgars succeits en el seu transcurs, l'altre's creya sentir parlar els sediments dels seus recorts, y fruía íntensament devant la fantasmagoría del passat que revivia ab tota la gradació dels seus colors somorts, grisos, boyrosos, únichs iris de la seva vida estéril y infecunda.

LAUREÁ DALMAU.

(Segueix.)

Nota Gris

La tarde declina: las sombras de la noche tienden su enlutado manto, allá, en el horizonte, esfumando y desvaneciendo sus contornos que ilumina con rojiza luz el último rayo de un sol de Julio.

Las cipreces cabecean con movimientos de pendulo á impulsos de una suave brisa que trae emanaciones de jazmín y de violeta.

Por el camino arenoso que vorea, las negras y rígidas figuras de los árboles, camina una mujer rubia, cubiertos los hombros con un mantón que fué negro, y enjugándose las lágrimas que se desprenden de sus azules ojos, con un pico de su remendado delantal.

En una mano, lleva un ramo de lirios, morados, serios y tristes como ella misma, que derraman en el ambiente languideces y dolores.

Se ve una tapia gris, con tonalidades rojas, presados por Febo, que se oculta tras la parduzca colina

Unos cuantos barrotes negros que se cruzan forman la puerta de entrada al recinto.

Por esa puerta pasa una sombra: es la mujer rubia. de cuyos ojos azules se desprende una lágrima que enjuga con el pico de su remendado delantal.

Dentro, todo tristeza, todo melancolía: andares terrosos que se cortan, en cuyos márgenes viven y crecen plantas y arbustos, con flores de colores matizados, que lloran como la mujer rubia de azulados ojos restregados siempre por el pico de su remendado delantal.

Panteones, tumbas, sepulturas, todo silencioso, todo gris: allá en el fondo en lo más oscuro, en una galería, se ven oscilar las llamas de algunas luces de aceite, reflejándose sobre los negros mármoles.

En uno de los cuadros del cementerio, entre una variedad de lápidas y enverjados, hay una tumba chiquitita, modesta y limpia en cuya cabecera, se alza una cruz que sostiene en su honor una corona de de siempre vivas.... .. y allí, sobre las finas lozas de la pequeñita tumba, deposita sus lirios y cayendo de rodillas, reza y llora largo rato, la mujer rubia, cuyos ojos azules, estan rojizos de tanto enjugarlos con el pico de su remendado delantal.

FRANCISCO NAVALÓN.

Del natural

Per més que no tinch una afició boja per la cassa no per aixó deixo d'esser un *amateur* de bona lley. Al mateix planto una arruixada de perdigons á la carcanada d'una perdiu, que pinçu de pic un cunill (ja de petit trossejava totas las rodellas d'en Zeta) aixis com també pesco, espigolo, busco cargols y aplego bolets; ab tot, lo que siga mortificá el bestiar y fer correr l'ungla dintre'el limits de lo lícit, soc un aficionat tossut y dur de pelar.

Aixis donchs al dirme el Bastér ahir á la nit, anem á cassar mussols, no vareig poguer resistir el desitg de veurer com se deixava cullir aquesta familia, a la qué crec m'uneixen llassos de parentiu de primer grau, dades les circunstancias que m'acompanyan

sempre de pobre pelón (rassa mussolis) y disposat á pendrer el vol (sistema Millet) el dia que'ls inglesos se determinin á dar-me una empeytada ab todas las del art.

Cinch apunts caminavam riera amunt disposats á dar mal temps á n'aquestas bestiolas que'n nits de lluna clara, surten á la pesca del primer *ranchu* que's presenti. Una riera ample com las mes amples y tota plena de rochs arrodonits y cantellans, torment terrible dels meus peus, dat el poc gruix de sola que'm queda de resultas de l'arrosegade de'ls vuintanta dos balls que porto cargolats aquesta festa major. Els dos ulls de poll me feren veurer las estrellas hasta la quinta magnitud y vareig somniar ab la peluda catifa del embelat, els *arco-plans*, els globos, las máquinas voladoras y altres eynas per passar ab comoditat aquestas menas de rieras ab els seus corresponents palets.

Un crit del Braffin y el consol de trovar una sorra fina com sucre roig, me retornaren al mon dels vius, dic: al mitx de la riera sens límits y en el lloc escullit *Juerga caciril*.

Un feig cada un de canyas verdas, un curdill al cim d'ellas y quedá en peu la barraca que'ns havia de servir d'amagatall, ben recuberta per matas de verga pera ferla més impenetrable á la ullada tan guipadora dels mussois en prespectiva.

Las telas á punt de solfa; al bell mitx cinc pedras blancas, color predilecte de las bestiolas en qüestió; y cap á dins, que's fa tart y la lluna no ens donará més rasca que dugas horas que'ns cal aprofitarlas si volem fer saca.

Dins la barraca que'n prou feinas ni cabian dos una mica estrets, quedarem instalats cinch com cinch arengadas; quatre riallas de reglament; encesa de cigarro llas per enganyar el vici, fora llum, fora foc, silenci sepulcral, y entrá en funcions, la flauta y en Nadal! ¡Oh lluna tapanera que de dalt la teva torratxa potsér no has ovirat prou be qui som, que fem y ahont anem!

Encar que adins aquesta pobre barraca, no t'equivoquis, no som gitanos, ni húngaros, ni tenim birollas, ni portem tómbolas, ni fem bunyols, ni toque n l'orga; lluny de nosaltres tot aixó, que prou jeperuts que n'anem de tanta murga aixordadora. ¿No sents els refilets forts y fluixos d'aquesta maravillosa flauta que sembla que gemega lleasant al vent sos

plany? ¿No sents cóm garla, cóm crida, cóm s'esgar-gamella? Donchs escolta, calla, mira ab atenció, y veurás las aixarpadas que fem d'aucells que's fic-san molt ab tot y no aprenen de res.

No's pot pas negar, la flauta d'en Nadal no hi ha mussol que la resisteixi; quatre chiscles de mascle enamorat y de dret cap al castell ahont suspira la te va aymada, dic, cap á la barraca ahont t'esperan cinc galifardeus ab todas las eynas de matar; tres saltirons, y á dalt la pedra blanca de la seva esperansa s'estira y s'arronsa com volgent mirar dins la finestra de la cambra nupcial... El Bastér dona un cop de coll, se plegan las dugas alas de las telas.... y granota ficat al cova, el mussol en el sarró, y aixis se repetí la funció infinitat de vegadas, hasta que la lluna cansada de tanta infamia no'ns va dar mes aula, y's perdé per la montanya de Sant Pere Martir,

Mussol:—

Si vols per viure una pauta no fassis cas de cap flauta.

J. SISA.

Granollers 10 Setembre 1908.

NOVES

Nostre amic lo jove literat en Valentí Turu, s'ha fet càrrech d'ensá d'aquest nombre, de la Direcció de la Revista; sustituint per lo tant al nostre company N'Anicet Verdú.

Se han acabat les vesprades a vora la porta del carrer, en mànega de camisa; no's veuhien més las *tortulias* de vehinat, simbol característich del estiu; lo dia s'escursa més y més

Pera fer la tasca es fa necessari ja, encéndrer lo llum. Los dematins y los vespres fresqueijan, los arbres no trigarán a engroguirse, la roba d'estiu comença a esser massa prima, les aurenets s'en tomarán al mitjorn y prompte ab la misteriosa veu de ¡Castanyes calentes y grosses! no'os restará cap dubte de la próxim del hivern.

Ab lo cambi d'estació quan sembla que la naturalesa tota se prepara per un moment de repós, l'home al contrari; després de la vida expansiva del

estiu, de banys, viatges, y excursions, de festes, aplechs y tiberis, se reconcentre en sa morada, la familia se congrega tota al voltant dels raigs de la llàntia y las vetillas comensan.

Se han acabat ja la mandra, aquell deixament de la calor; les mosques se quedan encarcerades en los vidres del balcó y ja els guardes cessan de la ridícula ocupació de perseguir a la rassa *canina*.

S'obran de nou col·legis y escoles; lo tráfeh del ví capfica al pagés y com que les nits son ja fresques y humides lo *sereno* del barri se fica dintre del capot y de la barretina.

Ab la fresca y las vetillas llargues, comensa tothom anar al Cinematograf y també, si hi ha funció al Teatre, divercions aquestes que fan distreure a molta gent de les angunies de la vida y a enganyarse a si mateix; y quan lluirá de nou lo sol d'Abril, tothom tornarà al aire pur, y aixís va rodant la sinia, eternament, fins que de tant en tant, se trenqui algún catúfol.

De Barcelona. Interessants son els Concerts que al títol «Concerts de Tardor» se donarán en el local del Orfeó Catalá «Palau de la Música Catalana,» els dies 10, 13, 22 y 29 del present Octubre. Interessants pels elements que han de pèndrehi part: l'eminent Casals, el reputat Socias el savi organista dels «Concerts Bach» de Strassburg Dr. A. Schweitzer, l'escullidíssim tenor A. Walter, l'Orfeó Catalá y una orquesta de 75 professors. Interessants també pels autors celeberrims que serán executats: Bach, Boellmann, Schumann, Moor, Röntgent, Casalla.

Un dels Concerts estarà dedicat exclussivament a Bach y a Händel, l'anuncien com a festival Bach-Händel.

Un'altra serà d'homenatge als compositors catalans del segle XVI.

Per lo dit, ja's veu l'importancia artistica y cultural que tindrán les próximes vetllades.

En aquest nombre, com ja haurán vist els nostres llegidors, publiquem la novela, «Cercant la Fossa,» del llorejat poeta geroni en Laureá Dalmau.

Creyém que'l públich sabrá apreciar nostre esforç com fiús al present ens ha vingut demostrant.

A mida que'ns sia possible anirém instaurant altres millors, sens augmentar per aixó el preu de la mateixa.

Com ja havém dit, aquests són els propòsits que'ns animen: fer que'ns si som ajudats. Y confiant en ells, comencém avuy per obrir aquesta secció de NOVELLES y altres obres dels més distingits escriptors.

El barri dels Sants Metjes, ahir y part de avuy fa sa festa.

Encar que per lo gran que's, enguay no siga molt lluit, hi ha tant mateix un tros important.

Comença a la Farmácia del nostre amich Sr. Trullás, fins y tot, a la casa Barangé y també al altre costat de carrer, un seguit de *diabolos*, *trapecios* florejats y altres objectes, junt ab unes entrades de portal, fetas de ventalls al istil japonés.

Molt bé per la familia Pellicer que demostra, com tots els anys, tenir una pregona ideya y bon gust artístich per aquestes coses; y molt bé també per aquelles noyes y joves que hi han cooperat ab llur treball.

LLEVOR

Revista Quinzenal

 Arts, Ciències, Literatura.

Els treballs se publiquen baix la exclusiva responsabilitat de llurs autors.

No s'admeten els que no s'én inèdits.

No's retornen els originals.

Se donará compte de les obres rebudes en aquesta redacció, y de les que ho mereixin se'n farà crítica.

Imprempta de Jaume Joseph:—Granollers.

Ebanistería moderna

DE

Jerónimo Sors

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

Calle de la Palma, 26.—GRANOLLERS.

MOSAICOS E F ESCOFET & C

S en C

Ronda San Pere 8

Barcelona

Objetos de escritorio, sellos de goma, impresiones y encuadernaciones

DE

JOSÉ XIRAU

Calle de San Roque, 1
* GRANOLLERS *

Acaba de completarse una extensa colección de
..... vistas de esta localidad en tarjetas postales al bromuro.

Oficina de Farmàcia

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.—GRANOLLERS.